

Herbanův bestiář: Trpasličí samohyby

9.Krbec

iž dlouhé věky jsou trpaslíci vyhynulá rasa a nejspíš je tomu tak dobře. Pohled na muže a ženy, vypadající jako vzrostlejší děti s dlouhými vousy, by byl bezpochyby přinejmenším znepokojivý. I přesto by muselo být úžasné, moci pozorovat hněv bohů, který na sebe trpaslíci přivolali.

Ostatky jejich civilizace jsou pohřbeny hluboko v srdcích hor a učenci i zloději z celého světa se k nim slétají jako supi, aby obrali z kostí zbytek vědomostí dávných časů a zmocnili se pokladů, které čekají na objevení. Ale trpasličí rozvaliny ze svých pokladů nevzdávají snadno a podlahy jejich ztracených síní jsou posety těly zavražděných.

Když jsem byl ještě dítě, mí lidé vyprávěli příběhy o tom, jak trpaslíci dokázali budovat stroje. Tvrdívali, že v dávných dobách dokázali spoutat sílu země, ovládat oheň a kladiva a ukovat z ocele a bronzu výtvořky kovu a magie, které my dnes považujeme za starověké. Tito chmurní strážci posledních pozůstatků dávné rasy teď leží mezi nekonečným vrčením brusů a výrony par a čekají na vykradače trpasličích svatyní, aby je vyplašili, či zničili.

Sestoupil jsem do vlhké temnoty Mzulftu. Pomalé syčení páry, skřípání kovu a rachot soukolí, pohánějících prázdné město, by znepokojily každého. V temnotě bylo slyšet věci pobíhající mimo dohled a když jsem překračoval těla lupičů nebo badatelů, kteří se nedostali daleko, došlo mi, že v těchto síních se nepotulují jenom krysy.

Náhle na mě hbitými pohyby zaútočili mechaničtí pavouci, ze zdí vyrostly stroje a vynálezy s ozubenými koly místo nohou a kušemi místo rukou. Nedokázal jsem nezasnout nad těmito samohyby, postavenými pouze za účelem vraždění. Nezastrašily mě ale, protože mečem a štítem vládnu s jistotou, a protože jsem slyšel příběhy o ohromnějším věcech, které žijí v hlubinách. A skutečně, v těchto komnatách dlelo i něco jiného a jejich zdi se chvěly ozvěnou obrovských kroků. Blížilo se to. Obrovská chodidla dopadala na zem, jakoby byla poháněna obrovskými písty, a když ta věc vystoupila z temnoty, mohl jsem si ji konečně prohlédnout. Místo jedné ruky měla sekyru a místo druhé kladivo a vysoká byla jako pět vzrostlých mužů. Celé její tělo bylo vytvarováno z matné bronzové a její obličej stvořen k obrazu jejich pánů. Byl to parní setník, strážce největších pokladů trpasličí říše. Příběhy tedy nelhaly.

Dali jsme se do boje a je jasné, že trpaslíci musí být dávno vyhynulí, protože zvuky bitvy byly tak hlasité, že by vzbudily i mrtvého. Zaútočilo to na mě svým kladivem a sekerou, jeho nelidská síla a neuvěřitelná výdrž zaměřené jen a pouze na zabíjení. Vyhýbal jsem se jeho bezvýsledným úderům, které drtily kámen, bodal a sekal jsem, a využil každého jeho slabého místa. Odmítal jsem být zahuben strojem.

Přetrval jsem, kde by každý jiný dávno zemřel, a nakonec jsem stál nad skořápkou mrtvého samohybu, z něhož v posledních záchvěvech unikala pára. Mohl jsem si odnést trpasličí artefakty a kov, ale nechal jsem je tam pro ostatní, abych svou výpravu neproklel okradáním mrtvých, což je možná chyba nespočtu jiných, kteří se ocitli a ocitnou na mém místě.

Budu dále pokračovat ve svých cestách po světě, a možná se jednou potkám s výzvou hodnou Herbana. Neb jsem ještě neviděl nic, co by mi nahnalo strach.